

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 12 KOVO (MARCH) 21, 1922 M. METAI II

"Entered as second-class matter July 12, 1921, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
 Vienas numeris 5c.
 Pusel metų 75c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
 Six Months 75c.
 Single Copy 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2334 So. Oakley Ave.,

-:-

Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jurą į Amžinosios Tėvynės priplauką. Kad laimingai daplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kuri vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų "Laivas" plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonan

Ketvirtas Gavėnios Sekmadienis

❀ Mišių Lekcija ❀

IŠ ŠV. POVYLO LAIŠKO GALATAMS 4, 22—31.

Broliai: Parašyta yra, kad Abraomas turėjo du sunus: vieną iš tarnaitės ir vieną iš liuososios. Bet kuris iš tarnaitės sulig kuno buvo gimęs: o kuris iš liuososios per pažadėjimą. Tat per prilyginimą pasakyta. Nes tat yra du testamentu. Vienas kalne Sina gimdžius į vergiją, kuri yra Agar. Ne kalnas Sina yra Arabijoje, kurissiekia tą, kuri dabar yra Jeruzolimoje ir vergauja su savo vaikais. Bet kita Jeruzolima, kuri yra augštai, liuosa yra mus motina. Nes yra parašyta. Džiaugkis nevaisingoji, kuri ne gimdai; rėkie ir šaukie, kuri neturi. vaikų, nes pamestosios. daug vaikų. daugiau. negu .tos,. kuri. turi .vyrą.. Mes-gi, .broliai sulig Izaoko esame pažadėjimo vaikai. Bet kaip tuomet sulig kuno gimusis persekiojo gimusį sulig dvasios: taip ir dabar .Bet ką sako šv. Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sunus: nes tarnaitės sunus neturės dalies su liuososios sunum. Tai-gi ,broliai ,mes nesame tarnaitės sunus, bet liuososios o tąja laisve Kristus, mus paliuosavo.

Mišių Evangelija

SULIG ŠV. JONO 6, 1—15 .

Anuo metu Jėzus nuėjo anapus Galilėjos jūros, kuri yra Tiberiadis: ir paskui jį ėjo didelė daugybė, nes matė ženklus jo daromus ant sergančių. Tai-gi pašypėjo Jėzus į kalną: ir ten atsisėdo su savo mokiniais. O buvo labai arti Pascha šventoji Žydų diena. Tai-gi Jėzus pakėlęs akis, ir pamatęs, kad labai didelė daugybė yra atėjus pas jį, tarė Filypui: Iš kur pirsime duonos šitiems valgyti? Bet tą sakė gundydamas jį: nes pats žinojo ką padarysiąs. Filipas jam atsakė: Dviejų šimtų dienpiningių duonos neužtektų jiems, kad kiekvienas gautų nors mažumėlę. Vienas jo mokynys Andriejus, Simono Petro brolis, tarė jam: Čia yra vienas berniukas turįs penketą miežinių duonų ir dvi žuvi: bet kas tat yra tarp tokios daugybės? Tai-gi Jėzus tarė: Susodinkite žmones. O buvo daug šieno vietoje. Taigi susėdo vyrų skaičium apie penkis tukstančius. Tai-gi Jėzus paėmė duonas: ir padėkojęs išdalino sėdintiems: taip pat ir žuvių kiek norėjo. Kuomet prisisotino, tarė savo mokiniams. Surinkite likusius trupinius, kad nepražutų. Tai-gi surinko ir pripildė dvyliką pintisių trupinių iš penkių miežinių duonų, likusių nuo valgiusiųjų. Tai tie žmonės pamatę, kad Jėzus padarė stebuklą, kalbėjo: Kad štai yra tikras Pranašas, kuris turėjo ateiti į pasaulį. Taigi Jėzus patyręs, kad ketino ateiti pagriebti jį ir pastatyti karalium, vėl pabėgo į kalną pats vienas.

KRISTUS IR BEDIVIJA.

Kristus — Dievas — Žmogus. Jo žmogiškomis lupomis kalbėjo į žmones Dievas. Tat Jo kalbos, Jo mokslas yra dieviškas. Jo paliktos žinios kelia mus ten, kur jokia žmogiška išmintis nukelti negali: Kelia mus į anapus grabo, į dvasinį pasaulį. O ten, tame dvasiniame pasaulyje, kiek vėl mums nežinomų dalykų atidengia. Jis praskleidžia mūsų akims uždangalą ir rodo Augščiausią Esybę — Dievą, pilną neapsakomų grožybių, malonumų, sielos džiaugsmų ir tokių dalykų, apie kuriuos “žmogui kalbėti negalima”, kaip sako šv. Povylas Apaštalas, kuris dvasioje, perkeltas į trečiąjį dangų tuos dalykus regėjo. Rodo mums nesuskaitomų dvasių burius visokių laipsnių angelus, įvairiausių rušių ir tobulumo šventuosius, rodo jų gražumą, jų džiaugsmus, jų trijumfales giesmes, jų pilną maloniausios harmonijos giesmę “Šventas, Šventas, Šventas Viešpats Dievas Galybių, pilnas yra dangus ir žemė Jo garbės”. Jis duoda išgirsti tuos linksmus šauksmus “Alleliuja! Alleliuja! Nugalėjome per Avinėlių pasaulį, save ir mirtį! Garbė Avinėliui, kuris naikina pasaulio nuodėmes!” Atidengia Jis mums tai, “ko nei akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei žmogaus širdin neįėjo”. Visa tai Deivas prirengė “tiems, kurie Jį myli”.

Kristus Dievas atidengia mums ir tamsiąją “anapus grabo” pusę. Jis praskleidžia mums uždangą ir rodo amžino atmetimo ir ištrėmimo vietą, skirtą “velniui ir jo aniolams ir pasekėjams”. Baisumo vietą! Iš ten skamba niekad nesibaigiantis “vargas man! Mano vargams nebus galo! Kenčiu ir kešiu amžinai!

“Kas neįtikės, tas jau yra pasmerktas” į tą liudną ir baisią vietą.

Tos Kristaus suteiktos žinios sukėlė ir kelia milijonus žmonių kovoti ir pelnyti šviesiąją “anapus grabo” ateitį ir išvengti baisiosios.

Kodel tie milijonai ir milijonų milijonai žmonių įtikėjo ir tiki Kristui?

Jis Dievas. Jis žino, ką sakė. Jo darbai, Jo stebuklai už Jį kalba. Jis visu bausu šaukia: "tikėkite, Jis Dievas". Niekas da to nepadarė, ką Jis daro. Akli regi, kurti girdi, numirėliai keliasi, audros klauso, duonos po rankos palaiminimu dauginasi, ligos nuo Jo žodžio ir palytėjimo nyksta, velniai dreba. Jis nukankintas miršta, o Jo galybe saulė temsta, žemė dreba, atsidaro grabai, keliasi numirėliai, bažnyčios uždanga plyšta perpus".

Visa tai rodo ir šaukia "Kristus tai Dievas. Jo žodžiai, tai Dievo žodžiai," Štai kas milijonus žmonių verčia Jam tikėti.

"Palaiminti, kurie klauso Dievo (Jėzaus Kristaus) žodžio ir jį užlaiko." Jų ateitis šviesi. Jų laime neapsakoma. Jų augštybė ir didybė grėta angelų.

BEDIEVIJA.

Štai bjauri šmėkla. Ji uždengia nuo žmonių akių, kas yra "anapus grabo." Tai supuvusi paleistuvė, nusitepusi savo evidą ir prisidengusi gražiais rubais. Tai bjauri apgavikė, kuri nežino, kas yra "anapus grabo", o šaukia, kad nieko nėra. Ji apjakiną, ji pavergia daug nelaimingų sielų, kurios atsibus ir atsimerks, kad išvystų baisenybes, kurias ras "anapus grabo".

Bedievija nežino nieko daugiau, kaip tik šios žemės smagumus. Prie jų ji šaukia ir masina visus.

Budama supuvusi nori, kad visi toki butų.

Tai velnio dvasia. Bedievija ja kvėpuoja.

Delko bedievijos žmonės klauso? Delko tiek daug jų eina jos keliais? Nes jie palankūs savo geiduliams. Jų protas suvargęs, nukrypęs prie to, kas tenkina geidimus, kas pataikauja jų žemiškiems norams.

Tokis protas nesiekia tolyn, nesminga gilyn, kad patir-

tū tiesā, jis rēplioja paviršium, pasitenkina pažibintomis, padirbtomis tiesomis.

Tokias tiesas duoda žmogaus protui bedievija.

Purvina bedievija nekenčia skaistaus Kristaus paveiklo, kurį išvydę apaštalai šaukė: Gera mums čia buti. Nori padarysime tris gyvenimus: Tau vieną, Moizei vieną ir Elijai vieną.

Žiauri bedievija karauja baisiausiai su meilingumi Kristumi. Ji nori įkalbėti žmonėms, kad Jo nei nebuvo. Bet veltui. Tik akli tam tiki. Tik aklam galima įkalbėti, kad saulės nėra reginčiam neįkalbėsi. Kristaus sielos saulė. Tiek aklą, apjakinta sielą negali tos saulės nematyti ir tikėti, kad jos nėra.

Tegu bedievija patvirtina, kad "anapus grabo" nieko nėra, tokiais ženklais, kokiais Kristus patvirtino, kad yra ten amžinas gyvenimas, tai galima bus su ja kalbėti. Dabar ji užsipelno kaip supuvęs daiktas buti atmesta.

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS.

Tąsa.

Uolumas neduoda ramybės tam kurį apima. Po Velykų švenčių Pranciškus nuėjo į Arezzo su draugu Silvestru. Buvo aname mieste naminė karė, nuo kurios galėjo pragaišti visas miestas. Kuomet Pranciškus į jį įėjo, pamatė piktų dvasių daugybę, begiojančiais tai šen, tai ten, kurstančias gyventojus į muštynės ir kraujo pralieimą. Atsikreipęs tuomet į savo draugą, įsakė jam eiti ant miesto apkasų ir išvaryti velnius. Silvestras paklausė ir šaukė iš visų jiegu: "visos, kurios čia esate, piktos dvasios begkitė iš čia; įsakau jums Vardan Visagalinčio Dievo ir Jo tarno Pranciškaus." Toje pačioje valandoje tamsybių aniolai pabėgo, o neapikanta atstojo nuo žmonių širdžių ir priešininkai iš abiejų pusių apstojo šv. Pranciškų. Uolus apaštolas sako jiems apie ramybę ir meilę su tokia malone, kad iškrito

ginklai iš kovotojų rankų. Tokiu budu vardan Evangelijos nuramino gyventojus.

Iš Arezzo Dievo tarnas iškeliavo į Florenciją. Tas didis miestas, garsus savo prekyba, turėjo tapti dar garsesniu savo gražiais darbais. Dabar, kaip kiti miestai, lygiai su džiaugsmu prisirengė klausyti Šventojo pamokslų. Nors šv. Pranciškus ne ilgai jame pasiliko, vienok tas aplankymas neapsėjo be svarbių įvykių, kuriuos čia paminėsime. Gyventojai pavedė Šventajam mažą vienuolyną prie šv. Gallio bažnyčios stovintį už miesto, ir nuo pirmos valandos tuojaus pradėjo daug sielų linkti prie vienuolinio gyvenimo; tarp tų ir Jonas Parant. Buvo tai mokytas patarėjas (advokatas), pirmas iš viršininkų miesto Cyta Kastellano, tokių nuopelnų žmogus, kad pripažino jam vardą Rymo didžiumo. Vakare kuomet vaikščiojo apie savo miestą, pamatė piemenį, varantį kiaulės į kutę. Tas supykęs, jog kiaulės nenori jo klausyti, rėkė ir stumdė lazda: "Nu, eiksite kiaules į kutę, kaip teisėjai (sudžios) eina pragaran. Ir kiaulės tuojaus paklausė. Netikėtai tie piemens žodžiai gal jam priminantis apie senosius jo gyvenimo pavojus ir darbus teisme atliekamus, buvo priemonė, kurią Apveizda sunaudojo mokyto vyro širdies atmainymui.

Sugrižo namuo užsimastęs apie sunkią praėsių darbų atsakomybę ir šio pasaulio pavojus. Gerai apsvarstęs savo sąžinęs padėtę pamatė savo atsakomingą užsiėmimą ir nuėjo į Florenciją. V. Dievas, norėdamas jį turėti visai pasišventusį, taip parėdė, kad jis sutiko šv. Pranciškų, prisiveizėjo jam arčiau, pamylėjo ir pradėjo sekti jį atgailoje. Jo vienatinis sunus lygiai apturėjo pašaukimo malonę. Abudu išdalino savo turtus biedniems ir priėmė Mažesniųjų Brolių habitą. Taip prasidėjo šventojo pranašystės pildyties: "Trumpame laikė daug bajorų ir mokytų vyrų susivienis su mumis, idant apsakinėtų Dievo žodį karaliams ir tautoms.

Kuomet šv. Pranciškus gyveno vienuoline prie šv. Gallio bažnyčios, tris miesto gyventojai atėjo pas jį ir atvedė

kiekvienas mažą savo sunų, prašydami, kad Šventasis palaimintų jųs. Pranciškus nuėjo pirmiaus į daržą, nuskyne penkias figas, ir su jomis pasiskubino prie svečių; davė dviem pirmiems vaikam po vieną, o tris likusias paskutiniam, sakydamas jam ir glausdamas prie svęs: "Tu mano vaikeli, busi kuomet veinu iš mūsų". Pranašystė išsipildė, vaikelis išaugo į jaunikaitį, įstojo Mažesniųjų Brolių vienuolijon ir apiturėjo Aniolo vardą, kurį sau uždirbo dangišku ant žemės gyvenimu.

Parėjęs visą Toskaniją skersai ir išilgai, Pranciškus pagrižo prie Švenč. Marijos Anioliškos su savo naujais mokytiniais. Troško kuogreičiausiai pamatyti Parcinkulią ir seniai matytus draugus; norėjo dar ištirti savo naujų mokytinių pašaukimą, nes bijojo, kad narių pasidauginimas nesumažintų dvasios karštumą.

Tuo laiku Švenčiausios Marijos Anioliškos vienuolynas buvo vienatiniu novicijatu. Šv. Įsteigėjas žinodamas, kad kiekvieno darbo pradžia daro didelę įtakmę į jo pasekmes ateityje ir palieka savo žymę kaip koki antspaudą. Todėl pasiliko sau valdžią priimdinėti naujus mokytinius, pratinėti juos prie vienuolinio gyvenimo ir lavinti dorybėse. Toliaus, kuomet naujųjų skaitlius pasididino, pradėjo daugiau reikalauti nuo jų, idant kartais šiukšlės nesusimaišytų su gera sėkla.

MANO VAIKAS

Tąsa.

"Bet Tamista negali jo imti į tuos nevedusiųjų namus", atsakė kunigas. "Tai negali buti jokios kalbos p. Brown. Tiesa, niekas neatsisaukė prie jo dabar, bet jokia Labd. Draugija negali jo leisti pas Tamistą, esant tokioms aplinkybėms, kaip pasakei. Ar Tamista atkreipei į tai atyda?"

"Aš noriu jį turėti," tarė p. Brown. "Aš noriu jį globoti, jį auklėti, duoti jam progą eiti kolegijos mokslą ir

duoti jam gyvenimo pradžia, ir tu, Tėve, turi man patarti, kaip aš jį galėčiau sau palikti. Aš sakau jums, aš del jo netekau savo širdies.”

Kunigs matė visą p. Brown'o nuoširdingumą ir priverttas buvo jam padėti.

“Ištikrųjų, p. Brown, Tamista užsipelnai turėti jį, kuomet taip nepaprastai esi prie jo prisirišęs. Aš žinau vieną kelią. Atiduok jį į Katalikų Našlaitnami, pavesk globai gerųjų seselių su ta sutartimi, kad kaip tik jis bus jau tinkamas eiti kolegijon, Tamista turėsi pilną laisvę jį paimti ir pasiūsti tenai. Bet ta kolegija privalo buti katalikiška, tai Tamista to nepamirši, nes vaikučio tėvai buvo katalikai ir jis yra krikštytas katalikas. Jo motina mirė mano parapijoje, tai ir ant manęs krinta priedermė rupintis juomi. Tamista esi kilnios širdies ir gero budo, tai manau, kad jo religijos neardysi?”

“Niekuomet, Tėve”, tarė agentas. “Kokiu esu tokiu, bet teisybę myliu ir laikau. Aš priimu jus patarimą. Duositė man rekomendacijinį laišką į Našlaitnami, ar ne?”

“Be abejonės,” tarė kunigas.

Taip įvyko. Kuomet Arturo motina buvo palaidota, jį p. Brown nugabeno į nurodytą Našlaitnami. Arturas nemažai prisiverkė, kuomet sužinojo, kad jam reikės skirtis su savo geradėju, kurį visa savo kudikiška širdimi jau mylėjo. Pono Brown'o širdis kone sutruko prie tos aplinkybės. Bet gerosios seselės ir ir širdis ir rankas atidarė nuliudime ir ašarose skęstančiam vaikučiui.

“Neverk, Arturai,” tarė p. Brown. “Buk vyras. Aš nedėdienyje tave atlankysiu ir lauktuvių atnešiu visą traukinį ir knygą su paveikslais.”

Arturas nušvito.

“Ar taip? Tikrą traukinį su švilpuku ir skambalu?”

“Taip, viską, ir da didelę knygą”.

“Valio”! tarė Arturas juokdamasis. “Pasiskubink nedėdienyje, dėde Benjaminai, pasiskubink!” Ir palikdamas

jį taip besijuokiantį ir ranka mosuojantį, p. Brown iškeliavo. Džiaugėsi tuo, kaip yra, bet mąstė, kad jam būtų buvę maloniau turėti vaikutį prie savęs.

Jis buvo geras ir jo žodis teisingas. Nedėdienyje jis atkeliavo į Našlaitnamį su dideliu ryšuliu, kuriame buvo paveikslų knyga ir traukinys. Arturas šokinėjo iš džiaugsmo. Jis buvo labai švariai parėdytas, plaukai gražiai sušukuoti, o akys žibėjo kaip žvaigždutės. Jis jautėsi neapsakomai laimingas ir turėjo tukstančius visokių dalykų papasakoti "dėdei Benjaminui". Ryšulis buvo visas patikrintas; viskas buvo puiku ir mažutis buvo džiaugsmo pagavime.

Ir taip nedėdienis į nedėdienį lankė per ištisus šešius metus. Vaikutis augo. Sykiu augo ir jo meilė ir prisirišimas prie "dėdes Benjaminio". Jis kitokio vardo jam neturėjo.

Štai jau Arturas dvylikos metų. "Dėdė Benjaminas", kurio meilė prie Arturo nei kiek nesumažėjo, pradėjo manyti apie kolegiją.

"Bet ji turi būti katalikiška," prisiminė jis. "Daviau kunigui žodį ir turiu jį laikyti."

Tikrai pagarbos vertas tokis žmogus. Jis apgalvojo ir pasiuntė Arturą į vieną pietinių valstijų vienuolinę kolegiją, garsią jau nuo seniai ir gerai vedama. Jis apmokėjo visas išlaidas ir sutaisė Arturo kraitį.

Metai slinko. Arturas buvo labai dėkingas vaikinai. Jo laišškai reguliariai lankė jo mylimą "Dėdę Benjaminą". O šiam buvo didžiausias džiaugsmas juos skaityti. Su pasididžiavimu ir viltimi jis tēmyjo į pažangą, daromą jo mylimo vaikelio. Nekartą Arturas savo laiškuose bandė užvesti savo "dėdę Ben." ant kelio, kad jis pažintų teisingą religiją. Bet "dėdė" patraukdavo pečiais ir tardavo sau: "Bus gana man būti geru presbiterjonu."

Arturas baigė mokslą. Štai ir užbaigimo diena. Dėdė Benjaminas atkeliavęs pasidžiaugti savo auklėtiniu. Taip daug prakilnumo ir nekaltumo buvo matyti jauno vaikinio veide ir ta išvaizda taip buvo nepermatoma ir nesupranta-

ma p. Brown, kad jį paėmė net nekuri baimė, nors jis nežinoio delko. Užsibaigus visoms iškilmėms Arturas su "dėde Benjaminu" išėjo į kolegijos soda pasivaikščioti. Dėdė Benjaminas Arturą už jo gerą pasižymėjimą moksle. Galutinai atėjo klausimas:

"Kaž manai daryti su savim toliau, mano sunau?"

Arturas sustojo. Dėdamas savo ranką ant savo pasavintojo tėvo rankos, pažiūrėjo tiesiog į jo akis, o jo akys prisipildė ašarų.

"Dėde Benjaminai", mano gyvenimas, nors ir ilgiausias, nebutų užtektinas atsidėkoti už visa gerą, kurį man padarei. Mano širdis nesutalpina jausmų, kuomet mąstau apie Tamistos prakilnų ir gausų gerumą. Aš niekuomet negaliu ir niekuomet neatsiteisiu tinkamai."

"Ššš, šš," tarė Dėdė Ben. skubiai, giliai sujudintas. "Nekalbėk taip. Tu esi man geriausia dovana, Arturai. Mano didžiausias gyvenime džiaugsmas per tuos tavo mokslo metus, tai tavo dėkingumas ir tavo pasisekimas. Bet tikras tavo gyvenimas da prišakyje. Kokis jis bus?"

"Dėde Benjaminai," tarė jaunikaitis iškilmingai, "dieną ir naktį mąščiau apie tai per du paskutiniu metu. Taigi ne staigus mano pasirizimas ir apsirinkimas. Gal tai atmainys Tamistos nuomonę, nes į tą dalyką kitaip žiuri negu aš. Aš manau likti kunigu, Dievo tarnu ir melstis už Tamstą".

Ponas Brown nubalo. Jis pažvelgė į Arturą ir atsisėdo ant šale stovinčio suolo, nesakydamas nei žodžio.

Čia nepajiegiu nupiešti scenos, kas darėsi toliau.

Visą sekančią dieną sekė jų pasikalbėjimas ir daug sunkių valandų per tą laiką pergyventą. Galutinai Arturas iškovojo leidimą sekti savo širdies troškimą. Nors jam labai sopėjo širdį, kad pirmą kartą savo gyvenime jis užgavo širdį savo geradėjui. Vienok sykiu su tuo jis džiaugėsi. Buvo jų sutarta, kad jis pasiliks ir pradės mokslą seminarijoje.

Praslinko keli metai. Ir štai vakar —tik vakar—....

Brown atsilankē pas mane. Jis turējo savo rankoje fotografiju "Tēve A..." tarē jis su koku tai išdidumu savo balse. "Aš noriu parodyti tau savo vaikiną, Arturą. Subatoje jis išventintas kunigu. Savo pirmasias Mišias laikē nedēldienyje ir jas laikē už mane. Jis prisiuntē man šią fotografiju."

Aš pažiūrėjau į fotografiju. Ji rodē augštą, liesą vyrą su nekaltomis akimis atviru veidu ir rymiška kunigo apikakle. Buvo malonu žiurėti. Aš jam taip ir pasakiau. Jis net užraudo. Jo veidas rodē, kad mano žodžiai buvo jo ausyse kaip kokia graži muzika.

"Turi kuo didžiūotis," p. Brown," aš kalbėjau toliau. "Ir jis laikē pirmasias Mišias už Tamstą? Tai jau dabar nėra pavojaus, kad Tamsta liktum nuo Katalikų Bažnyčios. Buk pasirėngęs."

Jis nusišypojo. "Aš spėju, kad Tėvas sakai tiesą. Daugiau jau aš negaliu atlaikyti. Aš buvau primuštas tos žinios, kad jis nori buti kunigu Bet juo aš daugiau mažiau, tuo man darėsi aiškiau. Aš jau suprantu dabar, kokia tai yra augštybė buti tikru Dievo tarnu ir dabar labai jo pasirinkimu džiaugiuosi. Tėve, duok man kokią knygą skaityti, Aš noriu patirti, ką katalikų Bažnyčia mokina."

Daviau jam knygą "Katalikų Tikybos išguldymą," ir jis prižadėjo perskaityti.

Greitai jis sugrįžo, Melskitės už mane, kad viskas koreičiausia išsipildytų. Nėra abėjones, kad pasavintojo sunaus maldos pasiekē dangų ir įvykdino, kad tas gailestingos širdies žmogus bus Dievo išaugštintas.

"Palaiminti gailiaširdžiai, nes pelnys gailiaširdystę".

F. A.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas.

Ką reiškia žodis katalikas ir ką reiškia krikščionis?

J. Butausky.

Atsakymas.

Žodis Krikščionis reiškia kiekvieną žmogų, išpažįstantį ar visą, arba tik kokią nors pasirinktą sau dalį Kristaus mokslo. Tokiu būdu krikščionimis yra: liuteronai, kalvinai, episkopalai, presbiterijonai, baptistai, kolei kas da krikščionimis pasirodo ir Biblijos studentai ir daug kitų protestoniškų sektų.

Tų sektų nariai ir sekėjai daug Kristaus mokslo dalykų, sau nenorimų atmetė visiškai; daug dalykų iš to mokslo savotiškai iškreipė, daugiau taikydami prie žmonių užgaidų ir norų, negu prie Dievo valios.

Krikščionimis yra visi pravoslavai, stačiatikiai, kurie nors Kristaus mokslą užlaikė gana grynai, nukrypdami nuo jo tik labai nežymiuose dalykuose, bet nepripažįsta Kristaus paliktosios Jo Bažnyčioje tvarkos, t. y. Rymo Vyskupo pirmenybės, ir yra atsiskyre nuo Kristaus Bažnyčios vienybės.

Tie, viršminėti visokios rušies krikščionys, yra sudarę savo atskiras; dalines, ar tautines bažnyčias, grynai žmonių įstaigas, ir ant žmonių valios ir norų paremtas, neprigulinčias savo kunu prie Visuotinosios Kristaus Bažnyčios.

Katalikai yra krikščionys, prigulinti prie vienos, šventos, katalikiškos (arba visuotinos) ir apaštališkos Bažnyčios, kurią įsteigė, sutvarkė ir paliko pats Išganytojas Jėzus Kristus.

Katalikai krikščionys tuo skiriasi nuo kitų, kad priguli prie Kristaus įsteigtos Bažnyčios, o ne grynai žmonių, kad jie išpažįsta visą Kristaus mokslą, o ne kokią nors sau tinkamą dalį, kad jie išpažįsta tą Kristaus mokslą taip, kaip aiškina teisėtoji Kristaus paliktoji ir Jo vedamoji mokinanti Bažnyčia—popiežius, ir su juo esanti vienybėje vyskupai ir kunigai, o ne taip, kaip jiems patiems patinka. Katalikų Bažnyčia ir katalikai tuo skiriasi nuo nekurių kitų krikščionių, ypač protestonų, kad stengiasi visame savo gyvenimą, tiek viršųjį, tiek vidųjį, pritaikinti prie Kristaus

mokslo, prie Jo įsakymų ir net patarimų, o netenti to mokslo sulyg savo kurpalio. Kurie katalikai to nepadaro, jie skaitomi prasižengusiais ir patys save tokiais pripažįsta ir rupinasi taisytis. Jei to nepadaro ir nenori daryti, tat buva atskiriami ir atmetami nuo katalikų, arbair patys toki pereina prie kitos rušies krikščionių, o dažniausia išsižada tikėjimo.

Klausimas.

Tamistos sakote, kad pranašai pranašavo apie busimus popiežius, tai teisybė, bet tamistos neteisingai aiškinatė; ir Jėzus pranašavo, visas Šv. Rašas kalba, o ypatingai daugiausia Apreiškimas Šv. Jono, skyrius 13: 18. Meldžiu paaiškinti.

J. Butausky.

Atsakymas.

Tamistos raštas išrodo nepilnas. Butinai reikėjo pabrėžti, kad ypač "Biblijos Studentai" labai daug pranašavo ir pranašauja apie popiežius ir kitus dalykus. Tuomet būtų daug teisingiau atrodę. . .

Tamista rašai, kad mes sakėmė, jog pranašai pranašavo apie busimus popiežius ir tvirtini, kad tas teisybė.

Tuom tarpu tas yra neteisybe, Mes niekur nerašėme, kad "pranašai pranašavo apie popiežius". Turbut Tamista pats to mus rašymo neskaitei.

Mes tik pažymėjome, kad yra rasti nekurio Katalikų Bažnyčios vienuolio užrašai, taikomi prie popiežių. Tie užrašai nėra Bažnyčios mokslas ir juos gali kiekvienas sau aiškinti, kaip jam išrodo tinkamiau.

Mes aiškinome tuos žodžius taip, kaip mums išrodė ir Tamista tvirtini, kad mes išaiškinome neteisingai. Bet to nieku neprirodai ir mus neįtikrini. Tamista gali juos išaiškinti teisingai, prisiųsti mums, gal bus labai tinkami, tai ir kitiems paskelbsime.

Seno Įstatymo pranašai savo pranašystėse visi kalbėjo apie Kristų, turinti ateiti Messiją. Nekurių pranašystėse yra šis tas išreikšas apie Bažnyčią, kurią Mesijas turėjo įsteigti ir kuri Jo darbą toliau atlikinės. Bet nieko negalima tenai surasti apie popiežius. Tamista rašai, kad "visas Šv. Raštas kalba apie popiežius".

Nežinome kokį "šventą Raštą" Tamista turi ir skaitai. Gal tasai ištikrųjų "visas kalba apie popiežius." Tokių "Šv. Rašų" Biblijos Studentai suranda. Tikrasis Šv. Raštas "visas nekalba apie popiežius". Seno Įstatymo Šv. Raštas visiškai nieko nekalba apie popiežius, nors nekurie pranašai ši tą pranašavo apie busimą Kristaus Bažnyčią.

Naujojo Įstatymo Šv. Rašte randame pranašysčių apie popiežius, bet ir jis ne "visas kalba apie popiežius," o tik nekuriuos jo vietas,, kuriose kartojami Kristaus žodžiai, kuriais Jis pareiškia, kad Jis savo Bažnyčioje palieka savo vietininką, savo Bažnyčios regimą galvą ir kokią jam valdžią suteikia. Apie tai galima rasti visų keturių Evangelistų Evangelijose .Skaityk Jono 21, 15 ir t. Mat. 16, 15 ir t. Luk. 22, 31 ir t.

Norint aiškiau suprasti reikia, Dievo šviesos pasiprašius, sąžiningai Evangelijas perskaityti. Toliaus Apaštalų Darbus iš kurių matyti, kaip šv. Petras, jam duota viršiausia valdžia, visur naudojasi. Tą pat daro, ir jo įpėdiniai sekanti popiežiai.

Taippat Jėzus pranašavo, kad Jo Bažnyčia bus persekiojama, niekinama, kaip ir su Juo buvo daroma. Jis pranašavo, kad apaštalai, jų įpėdiniai ir kiti Bažnyčios nariai net bus užmušami del Jo vardo. Taip buvo ir yra. Daug popiežių buvo nukankytų del Jėzaus vardo ir mokslo išpažinimo. Taigi Tamistos žodžiuose yra teisybės apie tai, kad Kristus pranašavo apie popiežius ir Jo pranašystė pildėsi, ir šiandien pildosi.

Toliaus pabrieži, kad "ypatingai daugiausia Šv. Jono

Apreiškimas pranašauja apie popiežius" ir nurodai skyrių 13: 18.

Šv. Jono Apreiškimas kaip ir prieštaraudamas Tamistai komžiausia rašo apie popiežius. Gi skyrius 13: 18, visiškai nieko nerašo ir nepranašauja apie popiežius. Tenai rašoma apie dvi nepaprastas raguotas bestijas, kurios persekios šventuosius.

Kokiu tai budu tas turėtų buti pranašavimu apie popiežius, tai nebent tik pamišeliai gali taip pritaikinti.

Skyrius 13: 18 kalba apie dvi bestijas, didžiausias Dievo priešininkes ir Jo šventųjų persekiotojas

Tuom tarpu popiežių turime pustrčio šimto su viršum. Jie niekuomet nebuvo Dievo priešininkais, bet, priešingai, visuomet garbino Dievą, skelbė Jo garb ėir platino Jo mokslą po visą pasaulį. Jie nepersekiojo šventųjų, bet kanonizavo ir paskelbė visiems žmonėms šventuosius, kad juos pagerbtų ir jų pavyzdį sektų ir pačių popiežių yra daug šventų kentėtojų, daug šventų išpažintojų. Šv. Petras buvo pirmas popiežius. Ar ir jis prie tų bestijų priguli?

Gal p. J. Butausky tą skyrių 13: 18 skaito pranašyste apie popiežius šioje prasmėje:

Dvi bestijos, kurias mini tas skyrius, ženklina pagonystę nuo seniau esančią ir šių amžių bedievystę (antra nauja bestija) jų ragai, tai visokios sektos, su kurių pagelba pagonystė ir bedievystė persekioja popiežius ir visus Katalikų Bažnyčios narius, ypač uolesnius ir šventesnius. Prie tų bestijų ragų priguli ir "Biblijos Studentų" sekta.

Popiežiai tų bestijų ragus nuolat laužo ir nori ir pačias bestijas sunaikinti ir nuo jų šventuosius paliuosuoti. Todėl bestijos labai nekenčia popiežių. Ir tų bestijų gyvi ragai, protestoniškos sektos tarp jų ir "Biblijos Studentai" baisiausiai popiežių nekenčia ir nuolatos savo ragus prieš juos galanda.

Šioje prasmėje tai to skyriaus pranašystė kaip tik tinka prie popiežių.